

sort Fløjsrobe. Karsten blev pludselig saa underlig lang i Ryggen, og der gik et Kuldegys igennem ham. Hun havde ikke glemmt det! . . .

Da hun kom hjem, saae hun hans Frakke og Stok i Entreen, og da hun traadte ind i Stuen, stod han ude paa Gulvet med Hænderne i Siden og mødte hende med Tavshed.

Hun sendte ham et Nik i Forbigaaende og satte sig i Sofaen. Han fulgte hende med Øjnene og spurgte nu:

»Hvor kommer du fra? . . . Du ser saa mærkværdig ud.«

Hun rejste sig igen med stolt Holdning.

»Naar du taler til mig i den Tone, Karsten, faar du ingen Svar. Det veed du.«

Hun gik hen imod Sovekammerdøren. Men da styrtede han sig over hende og greb hende om begge Haandlede.

»Hvor har du været henne? Du sagde jo, du tog hjem.«

»Dersom du ikke øjeblikkelig slipper mig, raaber jeg paa Pigen!«

Lynene fra hendes Øjne bragte ham til Besindelse. Han slap hende, og Jytte saae, at han skammede sig.

Efter at hun var gaaet ind i Sovekammeret, skridtede han omkring i Stuen som en straffet Skoledreng. Snart var han rasende paa sig selv, snart